

z. a n. stanoveno, že věřitel, který poskytl zaručenou zápůjčku, jest povinen uvědomiti ministerstvo sociální péče o povolení vnucené správy proti dlužníkovi. Názor dovolací stěžovatelky a prvního soudu, že se ustanovení § 29 č. 3 zák. č. 45/1922 Sb. z. a n. vztahuje toliko na případ vnucené správy k vymožení státem zaručené zápůjčky a nikoli na případy vnucené správy jiných věřitelů, nemá v uvedeném zákoně opory, ježto zákon v té příčině nijak nerozlišuje. Věřitel zaručené zápůjčky nemůže ani míti zájem na tom, aby splnění povinností dlužním úpisem převzatých vymáhal na dlužníku exekucí, takže zpravidla půjde o vnučenou správu jiných věřitelů (srov. Kubišta, »Zákony o podpoře stavebního ruchu« 1923, I. díl, k § 29 zák. č. 35/1923 Sb. z. a n.).

Čís. 16592.

Záloha, určená podle § 353, odst. 2, ex. ř. k úhradě nákladů spojených s výkonem vynucovaného činu, není součástí nákladů na exekuční řízení podle §§ 74 a 216, odst. 2, ex. ř.

Záleží-li výměnek mimo jiné i v užívání zvláštní výměnkové světnice, k jejímuž zřízení byl povinný již odsouzen a z kteréhožto důvodu byla proti němu vedena exekuce podle § 353 ex. ř., při níž byl výměnkář zmocněn, aby dal onu místnost zřídití na náklady povinného a aby bylo povinnému zároveň uloženo, aby zaplatil určitou částku na náklady, které provedením vzniknou, nelze onu částku přikázati v pořadí zajištěného výměnku jako útraty exekuce.

Vydražitel, který převzal výměnek bez započtení na nejvyšší podání, jest oprávněn k rekursu proti nepřikázání dotčené částky.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1937, R II 441/37.)

Srov. rozh. č. 3523 Sb. n. s.

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, vyhověl odporu hypotekárních věřitelů proti přikázání 12.000 Kč, přihlášených k rozvrhu výměnkářkou Josefou K. jako pravoplatné náklady spojené se zřízením výměnkářské světnice, a nepřikázal je v pořadí zajištěného výměnku. Důvody: Podle § 216, odst. 1, č. 4 přísluší pořadí knihovního zápisu věcného práva toliko úhradám za věcná břemena, jež vydražitelka převezme na započtení do nejvyššího podání, a podle § 216, odst. 2, ex. ř. mají stejnou přednost s právem na vybírání dávek toliko opětuující se dávky, ze smlouvy příslušící, jež nejsou déle tří let před dnem příklepu zadrženy. Ježto v souzeném případě nejde ani o tento, ani o onen případ, musilo býti odporu vyhověno a částka 12.000 Kč nemohla býti přiznána. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Důvody: Rekursní soud se musil nejprve zabývati otázkou, zda a pokud je přípustný rekurs vydražitelky

Albíny T. do rozvrhového usnesení. Rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 4. září 1907, č. 11722, uveřejněné v Právniku 1907, str. 803, nepřiznalo vůbec vydražiteli právo rekursu do rozvrhového usnesení, avšak již Neumann ve svém Komentáři k exekučnímu řádu s tímto rozhodnutím nesouhlasil a měl za to, že vydražiteli přísluší právo k rekursu tehdy, když byla jeho práva rozvrhovým usnesením zkrácena. Náš nejvyšší soud přiznal ve svém rozhodnutí č. 12711 Sb. n. s. vydražiteli právo k rekursu, a to potud, pokud by byla jeho práva dotčena způsobem rozvrhu nejvyššího podání. V souzeném případě převzala vydražitelka podle dražebních podmínek výměnek Josefa K., váznoucí na vydražených nemovitostech podle smlouvy ze dne 22. října 1924, bez započtení na nejvyšší podání (§ 150 ex. ř.). Výměnek ten záleží jednak v užívání zvláštní výměnkářské světnice, síňky a komůrky, kteréžto místnosti byli hospodáři povinni zříditi svým nákladem nejdéle do 1. října 1925 z bývalého mlatu tak, aby byly k obývání úplně způsobilé, jednak v plnění naturálních dávek. Ježto manželé Stanislav a Karolína K. jako tehdejší vlastníci uvedených nemovitostí nesplnili převzatý závazek ke zřízení výměnkářského bytu, byli výměnkářkou Josefou K. žalováni, pravoplatně odsouzeni ke splnění výměnku a vedena proti nim exekuce k vymožení plnění výměnku podle § 353 ex. ř., při níž byla dne 15. června 1936 vymáhající věřitelka zmocněna, aby dala zříditi výměnkářskou světnici s přísl. stavitelem a tesařským mistrem na náklady povinných, a bylo zároveň vysloveno, že povinní mají zaplatiti náklady, které tím vzniknou a jež se zatím určují částkou 12.000 Kč, vymáhající věřitelce do 14 dnů pod exekucí. Josefa K. přihlásila poté k rozvrhu nejvyššího podání k hotovému zaplacení uvedenou částku 12.000 Kč jako náklady na zřízení výměnkářské světnice. Vydražitelka napadá vydané rozvrhové usnesení prvního soudu, který nepřikázal výměnkářce uvedenou částku 12.000 Kč jako pravděpodobný náklad na zřízení výměnkářské světnice s příslušenstvím, tvrdíc, že je tímto rozhodnutím vydána nebezpečí, že se výměnkářka Josefa K. bude domáhati nároku na zřízení výměnkářské světnice na ní jako na příští vlastníci nemovitosti věcným právem výměnku zatížené a že proto je ve svých právech dotčena a oprávněna k rekursu, nehledě na to, že napadeným usnesením byly porušeny i donucující ustanovení zákona. Ježto stěžovatelka jako vydražitelka, která dle dražebních podmínek převzala výměnek Josefy K. beze srážky na nejvyšší podání, bude jako příští vlastnice — po splnění dražebních podmínek podle § 237 ex. ř. — skutečně vydána nebezpečí, že výměnkářka Josefa K. bude snad na ní požadovati zřízení výměnkářské světnice podle převzatého závazku, ježto povinní stěží dostojí svému závazku, a že bude proto nebezpečí, že na ni podá žalobu a povede exekuci, je rekursní soud názoru, že jí z toho důvodu právo k rekursu po formální stránce v souzeném případě přísluší. Prvý soud vyhověl odporu zadních hypotekárních věřitelů Spořitelny města V. M. a Spořitelního a záloženského spolku v R., nepřiznal přihlášenou částku 12.000 Kč proto, že nejsou tu předpoklady § 216, odst. 1, č. 4

ex. ř., ani § 216, odst. 2, ex. ř. Podle názoru rekursního soudu stalo se tak správně. Nejde tu o případ §§ 211, 225, 226 ex. ř., neboť — jak již svrchu uvedeno — nemá vydražitel v případě, o nějž jde, převzítí výměnek Josefy K. se započtením na nejvyšší podání, neboť v příslušných dražebních podmínkách soudem schválených a pravoplatných, jest uveden právě opak. Není tu ani případ § 216, odst. 1, č. 4 ex. ř., který právě předpokládá, že by šlo o výměnek, který má vydražitel převzítí se započtením do nejvyššího podání, nýbrž jde tu o převzetí bez započtení. Nejsou tu konečně ani předpoklady § 216, odst. 2, ex. ř., neboť pro částku 12.000 Kč není na nemovitostech vydražených zapsáno zástavní právo a nejde tu také o soudně určené náklady na exekuci. Podle poznámky 2. k ex. vzorci č. 326 jsou náklady, které vzniknou vedením exekuce dle § 353 ex. ř. a jež se určují jen zatímně, pouhou zálohou a musí exekuce k vymožení této zálohy býti zvlášť navržena a povolena (srov. též rozh. ze 24. září 1907, č. 12244, Právník 64/09, rozh. č. 744, 3523 Sb. n. s. a j.). Není proto důvodný recurs vydražitelky, opírající se o tvrzení, že jde o soudně určený náklad na exekuci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vydražitelky.

D ů v o d y:

Správně vyložil již rekursní soud, že v souzeném případě jest vydražitelka účastnicí rozvrhového řízení, neboť to, zda byla nebo nebyla z nejvyššího podání přikázána nějaká záloha na zřízení místností, v kterých mají majitelé vydražené nemovitosti poskytnouti výměnek, který převzali bez započtení na nejvyšší podání, se dotýká obsahu tohoto výměnku a tudíž i obsahu jejich povinnosti. Dovolací recurs jest proto přípustný.

Avšak dovolací recurs není odůvodněný a v tom směru stačí poukázati na odůvodnění napadeného usnesení. K němu jest jen dodati, že náklady uvedené v § 353, odst. 2, ex. ř., »které vzniknou v y k o n á n í m činu, k jehož vymožení se vede exekuce, nejsou náklady »na exekuční řízení« ve smyslu § 74 a § 216, odst. 2, ex. ř., nýbrž je to záloha, určená k hrazení nákladů spojených s vykonáním vynucovaného činu samého (Sb. n. s. č. 3523 v důvodech). Pokud stěžovatelka dovolávajíc se rozhodnutí č. 11673 Sb. n. s., vyvozuje, že rekursní soud měl hledě na vady dražebního řízení celé dražební řízení zrušiti, není rovněž v právu. Dotčené rozhodnutí nejvyššího soudu se na souzený případ nehodí, neboť to vychází z předpokladu, že proti usnesení udělujícímu příklep byl podán recurs, což tu se nestalo. Když však bylo, jako tomu jest v souzeném případě, dražební řízení příklepem pravoplatně skončeno a jde již jen o recurs proti rozvrhu nejvyššího podání, není soud vyšší stolice již oprávněn, aby se zabýval otázkou proveditelnosti a přípustnosti dražby (rozh. č. 12268, 11251 Sb. n. s.).